

'Ala, vooruit nou, Gerbrandts', riep Blécour opgewonden uit. 'Verkleed je, als de bliksem, en zeg ook aan je vrouw en aan de anderen, dat ze zich wat haasten moeten. Dan wandelen wij maar vast weg, hè lui! 't Wordt een prachtige stoet. Ga je mee, ouwe Does? Kom, jij voorop met de vrouw Mathilde, 't feestvarken met onze groote dichteres, dan Cootje met haar gordel van smaragd, en het proza achteraan, zoals dat hoort!' En met een potsierlijke buiging bood hij zijn arm aan mevrouw ten Doescate, die een pruimemondje trok, zijn drukke grappigheid maar nauwelijks scheen te waardeeren.

Aart van der Leeuw

KORTE VERTELLINGEN

DE OUDE KOOPMAN

Al sinds verscheidene dagen heb ik mij niet buiten mijn kamer gewaagd; want de wind sloeg tegen de ruitjes, en de vorst bestrooide ze met de bloemen van den wintertijd. Wanneer ik voorzichtig een venstertje opende, om naar het weder te zien, rees de klokketoren omhoog voor een steeds helderen hemel, de luifels en puntaken droegen een sneeuwhoed, en de poorters staken bedachtzaam het marktplein over, klein en donker in de verblindende wemeling van wit. Intusschen legde ik telkens een nieuw blok op het haardvuur, en ik had mijn zetel bijgeschoven in den gloed van de schouw. Ik liet de folianten uit mijn kille kantoor hier bij mij boven dragen, en berekende op het perkament van de bladen den voorspoed van een gunstig jaar. En uren lang werd de koesterende stilte door niets anders verbroken dan door het krassen van mijn ganzeveder, het snorren der vlammen, mijn kuchen, en een toontje van den boekvink in zijn koperen kooi.

Maar nu is de dooi ingevallen, en daarom zal ik mij toch eindelijk weer eens op straat moeten vertoonen. Eerst heb ik mij deugdelijk in de wol gestoken, dan heb ik een dienaar uit de pelterijenkist mijn mantel doen halen, die met hermelijn is gevoerd en met sabel omzoomd is, nu zet ik mijn bonte muts nog op, en een goudgeknopen stok laat ik mij reiken. Omdat ik over pestgevallen in de stad heb hooren mompelen, steek ik mij uit voorzorg een bundeltje geneeskrachtige kruiden in de mouw, en ik treed buiten, doch niet eerder dan dat ik in het voorhuis een kruis heb